

ene aktie; det giver kolorit, og det hører jo med til den fri udfoldelse – ikke et forkert ord om det.

Men lad mig gå ned i den mere seriøse del om det der med at stjæle. Hvis Socialdemokrater gør brug af det – og det gjorde hr. Jan Petersen – vil jeg blot sige, at jeg tror, det er en opfattelse af sådan en førstebehandling, som er lidt historisk, at nu skal der nok siges noget, for jeg har jo også oplevet, at der ellers er en ansvarlighed i Socialdemokratiet.

Man kan så gå ned i det og sige: Hvad er det så for noget? Altså, hvad er det egentlig, vi gør? Og igen historieløshed. Nu jeg ved godt, at jeg tidligere har talt om Saxo, og hvad man kan gå tilbage og finde på hans tid, men man behøver ikke gå længere tilbage end til Stauning i 1933, hvor der jo var en Stauning-radikal regering. Jeg forstår godt, at der ikke var det samme modsætningsforhold, og det skyldes simpelt hen, at man kan huske sin historie, går jeg ud fra.

Lige siden 1933 har der været talt om etablering af en finansieringsfond for det fremtidige boligbyggeri, og det blev så gentaget også efter krigen – der var jo et mellem spil, hvor man af gode grunde i lovgivningsarbejdet beskæftigede sig med andre ting – hvor man, da man genoptog det i 1945, sagde ved gennemgangen af 1933-lovgivningen: Det offentliges støtte til boligforeningerne bliver på denne måde et led i en større plan, hvorved det sociale byggeri til sin tid vil kunne komme til at hvile i sig selv gennem de midler, der opspares – altså udamortisering. Det var altså en genfortælling af det, som man have vedtaget under Stauning i 1933.

Kl. 18.00

Det blev så ført op, da man etablerede Landsbyggefonden, og det var i 1967, og det var jo under hr. Jens Otto Krag. Og der ved jeg godt, at han sagde, at man har et standpunkt, til man tager et nyt, men jeg tror ikke, at han mente, at det skulle gælde alt det, man overhovedet beskæftigede sig med i Socialdemokratiet.

Hvad var det så, man sagde i 1967, hvor fonden blev oprettet med det erklærede formål at nyttiggøre midlerne til finansiering af det almene byggeri? Der sagde man: En øget selvfinansiering af det almennyttige byggeri vil mest hensigtsmæssigt kunne ske gennem en central organisation, der kan fremskaffe midlerne fra selskaber overalt i landet og anvende dem til finansiering af byggeri hvor og i det omfang, der er behov for det.

Det blev så gentaget i 1999, hvor bygge- og boligministeren var fru Jytte Andersen fra So-

cialdemokratiet. Her står der i virkeligheden noget om forudsætningen samt de spørgsmål, der blev besvaret i Boligudvalget. Hvis nogen vil læse det, så er det bilag 31 til L 46 af 1998 og 1999 – det er det, jeg står og læser op af. Der står:

»Med hensyn til opbygningen af nybyggerifonden og den selvfinansieringstanke, som ligger bag, er det et formål, som reelt ikke er nyt, men som siden oprettelsen har været et formål for anvendelsen af dispositionsmidlerne. Det nye er, at disse midler nu aktiveres i henhold til deres formål.«

Midlerne er altså til støtte, til renovering og til nybyggeri. Så det er sådan. Det er endda gjort endnu videre i besvarelsen, hvor der står:

»I naturlig forlængelse af denne decentralisering foreslås nu, at den almene sektor på lang sigt overtager en del af støtteforpligtelserne over for nybyggeriet, sådan at staten, som ikke har det direkte ansvar for nybyggeriets omfang eller pris, aflastes.«

Det var, hvad man gjorde for at overbevise Folketinget om at vedtage det.

Så er der spurgt, om det så også skal gælde for ældreboligområdet. Og tænk, her kan man også finde svaret i besvarelsen fra fru Jytte Andersen på spørgsmål 11:

»Baggrunden for at inddrage de (amts)kommunale almene ældreboliger under Landsbyggefonden er, at der er tale om almene boliger. Det er fundet rimeligt, at der skal gælde samme regler for alt alment byggeri, herunder at samtlige typer almene boliger skal medvirke i forbindelse med den fremtidige selvfinansiering.«

Jeg elsker historie, det må jeg sige. Altså, uanset hvad hr. Jens Otto Krag sagde i 1966, så kan jeg godt se den her lige linje ned igennem det, og den holdt jo også til og med 2002. Der var en aftale med Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre i 2002 efter samme tema. Og den aftale, vi havde fra forrige år, om, at i 2006 skulle vi så tage hele temaet op og finde veje til, hvordan vi løser fremtidens udfordring, holder jo også.

Så jeg siger blot, at der ikke er noget nyt, og jeg synes bare, det er synd, hvis Socialdemokratiet i virkeligheden fornægter sin egen historie. Men jeg ville jo være glad, hvis det viser sig, at det er muligt at lave en boligaftale med en bred kreds.

Det gælder med hensyn til hele finansloven. Jeg kvitterer for det, der er sagt fra hr. Kristian Thulesen Dahls side. Jeg er også lydhør over for det, som Det Radikale Venstre siger. Jeg lytter også til det, som hr. Jan Petersen siger, og som